

да ся не горячите. Но, кстати, лани вы, по това врѣме, за какво сте идвали тука въ Софиѣ?

За да поднишиѣ програмжѣ на либералитѣ и конституциониститѣ, отговорихъ азъ смѣящъ ся.

— Само за това?

— Не, ама и това свършихъ.

— Я ми порасправи за друго щѣ, да ся ориентирамъ колко-годи въ тѣжъ ви работжъ.

И ний продължихмы на крака още слѣдующий разговоръ.

— Лани дойдохъ да вдигнѣ фамилиѣжѣ си. Имахъ единъ сборникъ отъ 16,000 Бѣлг. пословици, другъ единъ сборникъ 10,000 турскы думы, употрѣбяваны въ Бѣлгарскый языкъ, объяснены и замѣнены съ съществующитѣ Бѣлгарскы, и трете едно сборниче отъ 4000 думы Бѣлгарскы, различно въ разны мѣста на Бѣлгариѣ употрѣбяваны. Показахъ ги на г-на Причека, тогавашний министръ на просвѣщеніето и го попытахъ: да ли не быхъ получилъ нѣкоѣ субсидиѣ за да напечатамъ кое-годи отъ тѣзи тритѣ. Той ми обнадежди и ми каза да подамъ прошение за пословицитѣ. Подадохъ. Двѣ недѣли чяхахъ, и най-посрѣ отказажъ ми мѣлкомъ.

— На какво основание?

— На произволѣтъ.

— Кой вы отказа, министрътъ или князьтъ?

— Негово Высочество принцъ Батембергъ.

— А защо? и какъ?

— Защото съмъ былъ грѣшенъ, че не съмъ го слушалъ, и не съмъ разбиралъ никакъ интереситѣ на отечеството си.

— Кой ви каза това, самъ князьтъ или министрътъ?

— Не; Министрътъ, отъ какъ поднесе докладъ за подписание, азъ вече неможихъ да го видѣжъ, но тѣй си помислихъ; защото така поне бѣ мотивиралъ «горячий човѣкъ» телеграмжѣ си за нашето съ Цанкова запиране въ Плевенъ.

— Кой е този горячий човѣкъ?

— Негово тогазъ Прѣвосходительство, полковникъ Ремлингенъ.

— Отказъ пѣкой мотивирацъ не ви ли ся съобщилъ?

— Никакъвъ, но азъ послѣ косвенно можихъ да узнаѣжъ, че ми ся отказвало всяка субсидія, защото ми ся хванжло едно писмо до П. Снятелство князя Дундукова-Корсакова.

— А какъво бѣ това писмо?